

Február végén sokkolt a hír, hogy Orbán Viktor az érvértékelőjén bejelentette, nem lesz Budapest Pride ebben az évben, a megszervezésével is felesleges bajlódni. Felfoghatatlan volt számomra, hogy ne legyen, főleg úgy, hogy idén jubileumi ünnepség lett volna! Szinte el sem hiszem, mennyire zseniális manipulációs és kommunikációs technika ment végbe azzal, hogy a pride köré húzták fel azt, ami később a gyülekezési törvény módosítása lett: hogy aki a pride-ot ellenzi, a füle botját se mozdítsa majd arra, hogy mit tervez a kormány, akkor sem, ha az ő jogaik is csorbulnak. Akkor sem, ha nem tudni, mi lesz a következő gyűlés, megmozdulás, amit bojkottálnak, csak mert az nekik kényes, és mert *megtehetik*.

Személyes érintettségem van, ami miatt a szívemen viselem a pride kérdését: mégpedig az, hogy tavaly nem mehettem ki a pride-ra. Otthon ültem, a gyerekszobámban, és meg akartam halni.

Három nappal azután történt, hogy az egyetemen egy újabb vizsgán is megbuktam. Másodéves joghallgató voltam akkor. Az a vizsgaidőszak már eleve katasztrófálisan alakult, minden vizsga alig akart sikerülni. Előző félévben is csak harmadjára mentem át polgári jogból. A következő polgár vizsga előtti este megint sírva hívtam a páromat, amiért tudtam, hogy nem készültem fel rendesen az aznapi a vizsgára sem.

Először szerettem a jogi karra járni. Legalább is igyekeztem úgy csinálni, mintha szeretném. Semmilyen tapasztalatom nem volt még az egyetemmel, szóval nem tudtam, milyen szeretni vagy nem szeretni egy szakot. Csináltam a vizsgáimat, elsőben remekül teljesítettem, meg voltam érte dicsérve otthon. Úgy gondoltam, így rendben van minden.

Másodévre már sok minden rám ragadt a jogi karról, kedveltem az *emberi jogi látásmódjukat*, valamint úgy gondoltam, képes vagyok az úgynevezett *jogászi gondolkodást* is elsajátítani. Nagyon szerettem az alkotmányjogot – ami ironikus a mai politikai helyzetet tekintve. Az igazság az, hogy valószínűleg képes is lennék mindezt megtanulni, de már nem akarom. Szép hivatás a jog, de nem lesz az enyém.

Erre csak akkor jöttem rá, amikor a barátnőm a telefonban megkérdezte, „szereted ezt a szakot?“, én pedig bármennyire is szerettem volna, nem tudtam azt mondani, hogy igen. Nem tudtam igent mondani, mert igazság szerint semmilyen érzést vagy érdeklődést nem keltett bennem akkor már a jog.

Mindenesetre ennek a telefonbeszélgetésnek a másnapján is elég gyászos volt a hangulatom – el sem akartam menni a vizsgára –, de bementem az egyetemre, és megvártam, hogy megbuktasson a dékánasszony. Rendes volt velem, mert nem alázott meg, amikor nem tudtam semmit. A bukás után hazamentem és felhívtam az anyámat, ahogy azt mindig tettem vizsgák után. Neki nem vallottam be, hogy semmit sem tudtam, hanem arra fogtam, hogy rosszkedvű volt a dékán, és alig akart bárkit átengedni aznap.

(Felnőve rengetegszer hazudtam anyámnak. Nekem ritkán származott előnyöm a hazugságaimból, sokkal inkább a szüleim lelki békéjét voltak hivatottak megőrizni a csúsztatásaim. Persze a lelki békéjük vigyázásával magamat is védtem, mint fent, amikor hártottam a felelősséget. Nem akartam, hogy dühöseken legyen rám, vagy csalódottak. Sokáig azt hittem, megölne a szégyen, ha csalódást okoznék nekik.)

Az anyám megértő volt és aggodalmaskodó, mint mindig. Nem értette, miért szenvedek az egyetemmel annyit. Azt mondta, érzi, hogy van valami mostanában.

Amit ő nem tudott, az volt, hogy ekkor két hónapja voltam kapcsolatban egy másik lánnyal. Mesebeli – és kicsit *krónikusan online* – volt, ahogy összejöttünk: egy webes felületen publikált rövid történeteim alá kommentelgetett, majd elkezdtünk beszélni a neten, és négy hónap után meghívott magával színházba. A Bűn és bűnhődés néztük, és én már akkor nagyon szerettem volna megfogni a kezét, amikor agyonverték a lovat Raszkolnyikov lázálmaiban (bár akkor inkább félelemből, mint vonzalomból). Ami egy egyszerű színházazásnak indult egy egész hétvégés randivá nőtte ki magát: színházba mentünk, sétáltunk a Fiumei úti sírkertben, elvitt az IKEA-ba és még a közös kedvenc sorozatunkat is ledaráltuk kettesben. Az utolsó estén együtt aludtunk, és ő másnap reggel szerelmet vallott nekem, mégpedig úgy, hogy a Karamazov testvérekből idézett.

Nekem még sosem vallottak szerelmet. Levett a lábamról – szó szerint, mert akkor összerogytam a földön, és utána megcsókoltam.

Az első szerelmem volt, ami egy kicsit mindig elveszi az ember eszét. Rengeteget telefonáltunk és írtunk – mivel egy Budapest-Szeged távkapcsolatba kezdtünk bele –, és csak a következő találkozásunkat vártam. Igen, előadásokon is vele írogattam, és este, egyetem után is.

Viszont nem csak a rózsaszín köd kötötte le a figyelmemet, hanem az aggodalom, bűntudat és félelem, amelyet amiatt éreztem, hogyan fogom a vallásos, konzervatív szüleimnek tálalni a leszbikus kapcsolatomat, amiben ráadásul már akkor nagyon boldog voltam.

A barátnőm természetesen tudta, milyen belső konfliktust okoz nekem, hogy ezen rágódom. Előtte egy szeretetteljes, szoros családi köteléket festettem le neki köztem és a szüleim között. Tényleg ideálisnak hittem és vallottam a gyerekkorom. Nem akart közém és a családom közé állni, de mindig megnyugtató volt, hogy abban, hogy mi szeretjük egymást, semmi rossz nem lehet. Bízott bennem, amikor azt mondtam, lefektetem az alapokat az előbújásomnak otthon is.

Végül is nem csináltam semmilyen alapozást; a félelmeim egyre jobban fokozódtak, ahogy elsült otthon egy-egy homofób „vicc”, vagy szóba került, hogy mikor lesz már barátom. Hittem abban, hogy feltétel nélkül szeretnek engem, szóval amikor a bukott polgár vizsga után anyám megkérdezte a telefonban, hogy mi bánt mostanában, elmondtam neki, hogy van valami, ami nagyon nyomaszt lelkileg, amit meg kell osztanom velük, de inkább személyesen mondanám el.

Megkérdezte, lehet-e a problémámon segíteni, mire én megmondtam neki, hogy ez igazából nem is egy probléma, de nem, nem lehet.

Még aznap délután bevallottam neki a teljes igazságot, azonban mégsem személyesen, csak üzenetben. Kérdések záporoztak rám: a páromról kérdezett, hogy mit csinál, hány éves, hol él, hogy ismerkedtünk meg, tudtak-e erről a barátaink. Hogy lefeküdtünk-e. Én pedig alázatosan és kötelességtudóan választoltam minden kérdésére, pedig ma már borzasztóan megalázónak tartom azt a vallatást. Azt hittem, érdeklődik, próbálja feldolgozni, megérteni a hallottak, és sejtelmem sem volt, hogy minden egyes információt ellenem fordíthat majd.

Este hamarabb értem haza, mint ő. Fel-alá járkáltam a házban, amíg vártam rá. Nem tudtam, mi fog történni. Ami jött, az rosszabb volt mindennél, amit vártam. Sokáig ignorált, amikor hazaért, alig szólt hozzám, majd egyszer csak, mikor kettesben maradtunk, nekem szegezte a kérdést: *És melyikőtök fog szülni?*

Mintha leforráztak volna. Olyan dolgokat vágott a fejemhez, amiket felidézni is rossz – és ha őszinte akarok lenni, egy részüket már nem is tudom felidézni, mert összemosódtak egy nagy sértés-tömeeggé. Megijedtem. Megalázva éreztem magam. Nem tudtam, hogyan állhatnék ki magam, a párom és amellet a szerelem mellett, amit már akkor is nagy gonddal ápoltunk és

építgettünk ketten, amit hirtelen bűnösnek, rossznak, undorítósnak, természetellenesnek, pusztán szexuálisnak bélyegeztek meg.

Anyám azt mondta, elmondja apámnak, azzal fenyegetett, hogy ez tönkre fogja őt tenni. Azzal vádolt, hogy én szánt szándékkal tettem tönkre a fiatalabb testvérem pár nap múlva esedékes ballagását, féltékenységből, amiért ő több figyelmet kapott. Hogy apám ballagását nem fogja elrontani ezzel, de utána elmondja neki.

Én féltem anyámtól. Ma is félek kicsit, ha őszinte akarok lenni. Amikor közölte, hogy ennek itt és most vége, én tényleg szakítást míméltem a barátnőmmel. Megírtam neki, hogy végeztünk – miközben egy másik platformon küldtem neki a helyzetjelentéseket, és hogy most el fogjuk játszani, hogy szakítunk – és ő is elbúcsúzott tőlem.

Utólag borzasztóan szégyellem azt is, hogy ebbe az ál-szakításba belementem. Húsz évesen nem így kellett volna viselkednem. Felnőtt embert nem kényszeríthetnek ilyenre. Akkor még nem voltam igazán felnőtt, már látom. Természetesnek vettem, hogyha az anyám rám parancsol, akkor bizony szakítanom kell. Hogy tényleg tönkretettem a ballagást. Hogy borzalmas dolgot tettem.

Nem tudok leírni mindent, ami azokban a napokban történt velem. Nem tudom, hogyan tudtam úgy tenni, mintha mindez normális lenne. Igyekeztem kéznél lenni, mindenben segíteni a ballagási előkészületek alatt. Igyekeztem meghúzni magam. Helyre akartam hozni, amit elrontottam. Meg akartam békíteni anyámat. Azt akartam, hogy rendben legyen minden.

Az egyik este, amikor már ágyban voltam, anyám bejött a szobámba és újra faggatni kezdett: miért lettem ilyen, mit tett ő rosszul. Hogy átgondoltam-e a dolgokat. Megmondtam neki, hogy én ezen nem tudok változtatni. Szerinte ez azért van, mert nem is akarok. És hogyha nem tudom, miért vagyok ilyen, majd pszichológushoz visz.

(Most is pszichológushoz járok, aki nem a melegségemből gyógyít ki, hanem azokból a sebektől, amiket a szüleim megoldatlan sérülései okoztak felnőve.)

A tavalyi Budapest Pride a ballagás utáni napon volt. Én egy gimis barátommal és a párommal kellett volna, hogy kimenjek. Azelőtt beszámoltam róla a szüleimnek, azonban úgy adtam elő, hogy támogatónak szeretnék kimenni, és a gimis barátom hívott magával. Sosem jártam korábban pride-on, csak képeket és videós közvetítéseket láttam róla. Bevallom, korábban a

szexualitással sem voltam annyira tisztában, hogy késztetést éreztem volna kimenni, elsősorban azért nem, mert nem akartam a szüleim rosszállását kiváltani vele. Régóta úgy gondoltam, hogy biszexuális vagyok – manapság nem tudom, őszintén már csak a barátnőm érdekel –, és hogy érdeklődök a lányok iránt is – addig azonban egyik nemmel sem kerültem közelebbi kapcsolatba. A lelkem mélyén bíztam benne, hogy mégis barátom lesz, nem barátnőm, és akkor sosem kell előbújniom a szüleimnek.

A pride alatt a szüleim elmentek otthonról, a rokonoktól kölcsönkért asztalokat és székeket szállították vissza. Én a szobámban kuporogtam, és a páromnak irogattam. Meg akartam halni. Őszintén, halott akartam lenni, ha már nem tudok nem a saját nememhez vonzódni. El sem tudom képzelni, hogyan élhette meg a párom ezeket az időket, amikor azért szenvedtem, mert a szüleim, akiket addig idealizáltam, nem fogadtak el engem, a szexuális orientációm, a kapcsolatunkat. Milyen lehetett neki azt látni, mintha kettőnk miatt is mardosna a szégyen. Gyűlöltem magam akkor, és néha még ma is eszembe jut, hogy bár *normális* lennék.

Ma már azt kívánom, *bár normálisan állnának hozzám a családtagjaim és a világ.*

A pride napján még csak elméletileg merült fel, hogy elmegyek otthonról. A barátnőm akkor szintén egyetemista volt, kollégiumban élt. Nyárra beköltözhettem volna mellé én is. Azokban a napokban írtunk is a kollégium igazgatójának. Összekészítettem néhány vászontáskába és hátizsákba ruhákat, amiket magammal vittem volna, ha mennem kell, pedig féltem, hogy egy két hónapos kapcsolatban ilyen „függésbe” kerültem volna, mert akkor félretett pénzem is alig volt.

Vasárnap reggel, a pride utáni napon a családommal ebédeltem, majd anyám közölte az apámmal, hogy el akarok neki mondani valamit. Megfagyott bennem a vér. Újra megalázva érzetem magam. Addig mi össze voltunk nőve anyámmal, mindig a pártomat fogta apámmal szemben, ha összevesztünk. Hihetetlen volt, hogy így viselkedett velem.

Leültem hát apámmal, coming out-olni neki is. Azt hittem, ordítani fog, de nem tette. Ezt akkoriban jó jelnek vettem – naiv voltam. Végül is, nem kell ordítani, ha az ember mellette azt mondja, szerinte ez teljesen természet- és istenellenes. Kimondta, hogy nem támogatja, és mégis, anyám kirohanásai után azt hittem, ha nem kiabál velem, akkor már rendben leszek valahogy.

Először azt hitte, azzal állítottam haza, hogy el akarok költözni. Ezek szerint meg sem fordult a fejében, hogy coming out-tal állok majd elő (amit részben megérttek, hiszen addig gondosan takartam minden jelét a szexualitásomnak), viszont elgondolkodtató, hogy az elköltözésemet ilyen szörnyű hírnek képzelte, ami így kikészítheti anyámat. Amikor megkérdezte, és én elmagyaráztam neki, mit jelent a biszexuális identitás, megkérdezte, miért nem tudok akkor most inkább egy férfit keresni mégis. Én persze ekkor kapcsolatban a barátnőmmel...

Azután következtek a körök apámmal. Először civilizáltan beszélt velem. Azt hittem, megbízhatok benne, ezért bevallottam, neki, hogy nem is szakítottunk a párommal. Másodjára már keményebb volt, és éreztem, hogy fogy a türelme. Legutoljára már ordított ő is.

Ijesztő volt. Beszorítottak ketten a nappaliba. Nem bántottak, nem ütöttek meg, de kiabáltak mindketten. Egyszer az anyám centikről ordított az arcomba, éreztem a nyálát is fröcsögni. *Ezért vajúdott velem húsz órát, ezért nevelt húsz évig?* Akkor mondtam neki, hogy üssön meg, de erre felháborodottan visszahőkölt. Mindketten tiltakoztak. Majd mentünk tovább: hogy kivesznek az egyetemről, hogy elmehetek gyári munkásnak. Azt kérdezték, mit csinált az a nő, hogy így elcsavarta a fejem. Apám azt mondta, kitekeri a nyakát *annak a liberális leszbikurvának*. Hogy eszembe se jusson elmenni, mert ha elszökök, utánam jön és megkeres, hazavisz.

Másnap volt még egy vizsgám Szegeden, amire először el sem akartak engedni. Anyám azt mondta, majd az apám levisz reggel kocsival, megvár és hazahoz a vizsga után. Végül is megengedték, hogy egyedül menjek Szegedre, és ott is maradjak két éjszakát: egyet a vizsga előtt, egyet pedig a hét végéig, mivel akkor költöztem volna haza, így összecsomagolhatok Szegeden. A szüleim furcsa bizalmat tanúsítottak ezzel, hiába mondták el előző nap százszor, hogy eljátszottam a bizalmukat.

Természetesen a barátnőm már az első este mellettem volt.

A mai napig nem tudom – és ő sem –, hogy akkor miért ültünk ott békésen és csomagoltunk össze, hogy majd anyámékkal hazaköltözök, amikor mindent elmondtam neki, ami történt. Akkor még csak két hónapja voltunk együtt, valószínűleg ő sem mert úgy felszólalni a születési családom ellen, vagy a sarkára állni, hogy igenis jöjjenek el onnan. Én pedig nem tudtam elképzelni, hogy otthagynom őket. Anya az előző nap úgy felidegesítette magát, hogy infarktus-

közeli állapotba került... legalábbis veszélyesen felment a vérnyomása. Biztos voltam benne, ha otthagynom őket, tényleg nem éli túl.

Hazaköltöztem a kollégiumból a szüleimhez a nyárra. Ők úgy tudták, már *tényleg* szakítottunk. A nyárra már nem nagyon emlékszem, mert borzasztóan egybefolyik az az időszak. Minden alkalmat megragadtunk a barátnőmmel a találkozásra, amit csak lehetett. Amikor Pesten jártam – persze hazugságok árán –, mindig vele aludtam. Volt idő, amikor heteken keresztül felkelt hajnalban, levonatozott hozzánk Budapestről, kibuszozott a szüleim házába, velem töltötte a napot, majd hazament, mielőtt a szüleim hazaértek volna.

Aztán eltelt a nyár. Rosszul voltam. Amikor elkezdtem terápiára járni Szegeden, a szakemberem azt mondta, traumatikus élmény ért, amikor otthon rosszul fogadták az előbújásomat. A tulajdonképpeni traumának az elutasítást neveztük meg, nem is a veszekedést vagy a kiabálást. Hogy amennyire meg akartam felelni a szüleimnek egész életemben, annyira rosszul esett, hogy amikor végre előálltam valamivel, amelyik az egyik legfontosabb része a lényemnek – ahogy boldog vagyok –, elutasítottak, megszidtak, megaláztak.

Szegeden az első pár hónapban nagyon mély depresszióba estem. A terapeutám szerint azért, mert a nyári otthon-tartózkodással benne maradtam abban a traumatikus helyzetben, amin keresztülmentem, és ez akkor ért véget, ezért akkor csapódott le rajtam. Akkoriban nagyon, nagyon nehéz volt. Állandóan hánytam. Öngyilkos gondolataim voltak és falcoltam is. Attól csak az állított le, hogy a barátnőm azzal fenyegetett, hogy utánam csinálja, bárhol is bántom magam.

Hatalmas terhet tettem a mentális állapotommal a barátnőmre is. Egészségtelen mértékben támaszkodtam rá az érzelmi biztonságért. Bizonyos szempontból magamat is megértem, mert nagyon megráztak az akkori események, mégis, sajnálom, hogy neki kellett kiállni, hogy ki sem tudok kelni az ágyból, és minden szabad percében velem kell töltenie – akár csak virtuálisan is –, ahol csak azt hallgathatja, én milyen rosszul vagyok.

Hálás vagyok neki, hogy akkor mégis velem maradt.

A fordulópont lassan közeledett. Elkezdtem terápiára járni. Nekiláttam munkát keresni Szegeden – ami keservesen ment, mert nagyon kevés rendszeren megfizetett diákmunka van ott. Hétfévente már nem jártam vissza a szüleimhez, csak havi egyszer. Ősszel még nem voltam

jól, a hétvégék arra voltak elegek, hogy még jobban a barátnőmre támaszkodhassak érzelmileg, aztán hétfőnként megint visszaestem a gödörbe.

Karácsonykor egy hétre visszamentem a szüleimhez. Újrakezdődött minden: a rosszullet, a falcolás. 24-én egyik pánikrohamból a másikba estem. Egész nap a barátnőmnek írogattam, aki dolgozott közben. Kedvetlen voltam és letört, minden étkezés után hánytam, végig az ünnepek alatt.

Észrevették, hogy sokat hányok. 27-én este összeveszttem velük emiatt: valahogy bevallottam, miért nem jártam haza az ősszel, miért próbáltam határokat húzni, hogy ott akarom hagyni a jogot és helyette pszichológiát tanulni, amit gimiben is szerettem volna, csak a rosszallásuk miatt nem oda felvételiztem. Elmondtam nekik, mennyire meg akartam felelni mindig.

Hárítottak és védekeztek. Azt mondták, ők ugyan nem beszéltek le a pszichológiáról (majd rögtön ezután megkérdezte apám, hogy azzal, hogy akarok pénzt keresni). Elmondták, milyen rosszul esik hallani, hogy én a megfelelésre, rájuk fogom a bajaimat.

Akkor talán már sejtették, hogy mégis együtt vagyok a barátnőmmel, mert novemberben egyszer már elmondtam nekik telefonon, hogy nagyon rosszul esett, ami a nyáron tettek, ezért vagyok távolságtartó, és hogy el kell fogadniuk, hogy a lányokhoz (is) vonzódok. Decemberben azt mondták, azért nem léptem túl a nyári dolgokon, mert nem is akarok. Hogy az én hibám ez is.

Másnap eljött értem a barátnőm. Levonatozott, hívott egy taxit, én kimentem hozzá, a taxi kivitt minket a vonathoz, és vele mentem Budapestre. A szüleimnek nem szóltam, csak kísértél a házukból. Persze próbáltak megállítani, de tudtam, hogy ha megmondom nekik, hogy el akarok menni, nem fognak elengedni. Nyáron is kértem, hogy pár hétre hadd menjek el, amíg mindenki lenyugszik, de nem engedték. Tudtam, hogy most sem tették volna.

Szóval eljöttem a szülői háztól. Januárban még nehezen viseltem: hogy gyötört a bűntudat, rossz embernek éreztem magam.

Aztán találtam egy munkát az egyetemen, és elkezdhettem dolgozni. Végre lett saját keresetem. Rengeteget tanultam abban a pozícióban, és nagyon sokat jelent, hogy mennyire megbecsülték ott a munkámat. Sok dicséretet kaptam a precizitásomra, az odafigyelésemre, a megbízhatóságomra.

Továbbra is a kollégiumban éltem, és nagyon erős autonómia-élményt adott, hogy magamról gondoskodhattam. Bevásároltam (a saját pénzemből), megfőztem magamra (azt, amit én szerettem volna enni), én mostam a saját ruháimat. Kompetens felnőtt embernek éreztem magam.

Végre úgy találkozhattam a párommal, hogy nem kellett a szüleimnek hazudni, vagy titkolózni előttük: egyszerűen csak jöttünk-mentünk Szeged és Budapest között, ahogy felnőttek teszik, akik egy igazi, teljesértékű párkapcsolatban vannak.

Folytattam a terápiát, ahol sikerült feldolgoznom a nyári traumát és más, gyerekkorral kapcsolatos problémákat. Rengeteget tanultam az érzelemszabályozásról. Végre azt érzem, hogy nem az érzéseim irányítanak engem. Egyszerűen rájuk tudok nézni, el tudom őket engedni vagy a megfelelő módon kapcsolódni velük, mindezt anélkül, hogy teljesen letargiába esnék közben. Hihetetlenül büszke vagyok erre a képességre. (És egy kicsit szomorú is, amiért tudom, hogy ez az, ami a felnőtt szüleimből hiányzik.)

Újrafelvételiztem egyetemre, ahol, ha minden igaz, jövő ősztől tényleg pszichológiát tanulhatok.

Éppen ezen a hétvégén, ahogy ezt írom, költöztünk össze a barátnőmmel egy gyönyörű kis lakásban, ami az első közös otthonunk a koliszobák és Airbnb-k után.

Úgy érzem, minden jól alakul most az életemben.

Ezen felül viszont ott van az, ami a magyar politikában és közéletben elindult tavasszal. A Fidesz tavaszi nagytakarítása.

Életem 71%-át Orbán-kormány alatt éltem le. Régóta aktívan tájékozodom a politikai életben, a két év jogi tanulmány pedig, amit elvégeztem, szintén nem volt gyümölcstelen: azóta csak többet tudok arról, hogyan is *kellene* működnie az államnak ahhoz, hogy egy élhető, jó országban legyünk. Néha az kívánom, bár ne lennék ennyire tájékozott, mert az kevesebb fejtöréssel járna.

Fájt, hogy nem tudtam részt venni a lassan két hónapja tartó keddi esti tüntetéseken – munka és a távolság miatt sehogy sem tudtam volna megoldani az utazást –, mert én is szeretnék a tömegben lenni, hallatni a hangom, hogy ez mennyire nincs rendben.

Ez a gyülekezésről, a szabad véleménynyilvánításról szól. De nagyon fáj, hogy a Budapest Pride lett az első áldozat. Az igazságtalanság pedig mindig közügy lesz.

Személyes érintettségem miatt – hogy a tavalyi pride egybeesett az én rosszul sikerült előbújásommal, hogy akkor nem lehettem ott, és az idei lenne az első pride, ahol nyíltan felvállalva magam lehetnék jelen a párommal együtt – különösen sokkol a fordulat. Nekem nagyon sokat jelentett volna ott lenni végre, szabadon.

Szeretnék hinni azoknak a hangoknak, akik kitartanak amellett, hogy lesz pride idén is. Én mindenképp ott akarok lenni. A felvonulás mellett, a pride-hónap rengeteg színes programot kínál, amiket hatalmas lelkesedéssel várok. Végre úgy vehetek majd részt bennük, hogy a barátnőmmel élek a fővárosban. Semmi sem fog korlátozni abban, hogy itt legyek.

A magyar politikai helyzettel kapcsolatban nincsenek nagy reményeim. Nem tudom, jövőre mi lesz, akkor sem, ha lesz kormányváltás, és akkor sem, ha nem. A párommal külföldre fogunk költözni, ha befejezzük itthon az egyetemet, ezt már eldöntöttük.

Elszomorít, mert szeretem ezt az országot. Szeretek itt élni.